

Lynn Painter

VÉLETLENÜL
AMY

Kossuth Kiadó

A kiadás alapja:
Lynn Painter: *Accidentally Amy*

Independently published in 2022

Fordította
Medgyesy-Töreky Flóra

Szerkesztette
Winter Angéla

Borítóterv
Sam Palencia at Ink and Laurel

ISBN 978-963-544-981-1

Minden jog fenntartva

© Lynn Painter 2022
© Kossuth Kiadó 2023
© Hungarian translation Medgyesy-Töreky Flóra 2023

Felelős kiadó Pappas Georgios,
a Kossuth Kiadó Zrt. elnök-vezérigazgatója
A kiadó az 1795-ben alapított
Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők
Egyesülésének a tagja

Műszaki vezető Papp Miklós
Nyomdai előkészítés Csermák Annamária
Korrektor Kővári Bettina
www.kossuth.hu / kiado@kossuth.hu

Nyomtatta és kötötte a Central Dabasi Nyomda Zrt.
Felelős vezető Balizs Attila vezérigazgató
www.dabasprint.hu

Első fejezet

– Amy?

A barista elkiáltotta a nevet, aztán letette a poharat. Isabella Shay látta, hogy az egy nagy pumpkin spice latte, ugyanaz az ital, mint amelyet ő rendelt, és azon kapta magát, hogy veszettül irigykedik PSL* Amyre, bárki legyen is az.

Mert Izzy meg akarta kapni – vagyis inkább megszerezni – az italát, és el kellett húznia a csíkot.

Ha felelősségteljes felnőtt lett volna, meglátva a hosszú sorokat, úgy döntött volna, hogy aznap reggel NEM kávézik, de nem volt felelősségteljes. Ez volt a PSL első napja – a szokásosnál *jóval* később, áruforgalmi problémák miatt –, így a gyengéjét nem volt hajlandó megtagadni, mit sem törődve azzal, hogy T mínusz 30 perc múlva kezdett az új munkahelyén.

Bizony, eléggé esztelen kockázatot vállalt.

* A Pumpkin Spice Latte rövidítése (A szerk.)

Új munkaadója – az Ellis Enterprises – egy nagy tech-vállalat, amely arról volt híres, hogy környezettudatos és munkavállaló-barát. Volt edzőterem, gyermekmegőrző, ingyenes büfé, mindennap délután 4 órakor *happy hour*. Az Ellis híresen jó munkahelynek számított, így Izzy biztosan orrba vágta volna magát, ha önfegyelem hiányában elkésik a legelső munkanapján.

– Amy! – kiáltotta újra a barista, és Izzy körülnézett a zsúfolt kávézóban. Volt egy csapat edzőruhába öltözött nő az üzlet túlsó felén egy nagy asztalnál, akik úgy néztek ki, mint a barre-fitnessmodellek; talán *közülük* az egyik lehetett Amy.

Izzy úgy érezte, hogy PSL Amy hamarosan az ősellenségévé válik.

Rápillantott a telefonjára, és elfojtott egy nyögést. *Franc, franc, franc!* Ha a következő három percben nem szólítják Izzyt – és valószínűleg nem fogják, mert az eszpresszógép előtt SOK üres csésze állt, arra várva, hogy megtöltsék –, akkor búcsút kell mondania annak a hatdolláros italnak, és le kell fújnia a koffeinért folytatott küldetését.

– Amy! – A barista ezúttal ingerülten szólította, és mielőtt még ideje lett volna gondolkodni, Izzy elkezdett motyogni...

– Én vagyok Amy. Én vagyok Amy.

Majd a pohárért nyúlt, és megragadta.

Tudta, hogy ez nem helyes, tényleg, de mennie kellett, és szüksége volt arra az italra, és már úgyis fizetett, szóval ez igazából nem lopás, ugye? Tenyerét az AMY feliratra tette, ujjait a pohár köré zárta, aztán megfordult, készen arra,

hogy olyan gyorsan sprinteljen ki az üzletből, ahogy csak a lakkbőr magassarkúja engedte.

Ám ahogy megfordult, egyenesen nekiütközött egy falnak.

– Ó! – *Te jóóóóó ég!* Nem fal volt az, hanem egy kőkemény mellkas, keményített fehér ingbe és szénszürke nyakkendőbe burkolva. Elszörnyedve bámulta, ahogy a pohara össze-roppan az ütközéskor, a fedele lepattan, és a forró, tökös kávé szétfröccsen az említett mellkason. – Annyira sajnálom!

Felnézett, és... *Hű!*

Tudod, milyen az, amikor a filmekben minden megdermed, amikor egy szereplő meglátja a Nagy Dolgot? Nos, ez történt Izzyvel is, amikor szemkontaktust létesített Mr. Mellkassal. A férfi sötét szemmel nézett le rá, nagyon intenzív sötét szemmel, amely nem is annyira barna volt, mint inkább az égetett umbra leggazdagabb árnyalata. Fekete volt a szemöldöke, fekete volt a haja, fekete volt a jól ápolt borostája, és még az öltönye is fekete volt, ami együttesen valamiféle kontrasztos keretet alkotott az arca elképesztő csontozatához és tökéletesen formált szájához.

Olyan volt, mint Roy Kent magasabb, amerikai tesója, vagy valami ilyesmi, és Izzy nem hitte, hogy képes lenne becsukni a száját abban a pillanatban.

Míg meg nem érezte, hogy a forró kávé beszivárog a saját blúzába (ami, hála az égnek, fekete volt).

Innentől a pillanat valósággal feloldotta magát. Izzy elnyomott magában egy frusztrált mormogást, bedobta az összegyűrdött poharat a szemetesbe, és felkapott egy halom szalvétát a pult végéből.

– Nem hiszem el, hogy egyenesen beléd rohantam – haddarta, miközben egyik kezével egy csomó szalvétát dörgölt a férfi ingére, a másikkal pedig a sajátját tunkolta. Nyomkodta a szalvétákat a férfi mellkasának, tapogatta, törölgette, és próbált mindent megtenni, hogy eltüntesse a hatalmas kávéfoltot. – Az egyik pillanatban még az italomért nyúltam, a másikon meg a mellkasodnak ütköztem a forró tejeskávével. Azt sem tudom...

– Semmi gond. – A hangja is sötét volt, telt, bariton, és egy kissé rekedtes. Izzy felpillantott, és a férfi egy félmosolyt vetett rá, mintha mulattatná, ahogy a lány a mellizmait dörzsölgeti, és ettől a pillantástól Izzy térde elgyengült. – Amúgy is utáltam ezt az inget – tette hozzá.

A lány köhintve felnevetett, megkönnyebbülten, hogy a férfi nem haragszik rá.

– Én is, de nem tudtam, hogyan mondjam el neked. Ezért a PSL.

A férfi felnevetett egy kicsit.

– Finom, de hatásos.

Jóságos ég! Izzy rájött, hogy még mindig taperolja a férfit. Miután abbahagyta a fogdosást, letette a halom szalvétát maguk mellé a pultra, és beharapta az alsó ajkát, hogy el ne mosolyodjon. *Mert ugye elvileg rosszul kellene éreznie magát, amiért leforrázta a pasit, nem igaz?*

– Tényleg nagyon sajnálom. Szívesen kitisztítatom neked, vagy valami... Egy korrekt ember felajánlaná, hogy kicseréli, de van egy olyan érzésem, hogy ez meghaladja az én anyagi lehetőségeimet.

– Honnan veszed ezt? – kérdezte a férfi félig ugatós, félig nevető hangon, amit Izzy még a lábujjaiban is érzett.

– Teljesen elázott, és még mindig nem látok át rajta. Ez biztosan azt jelenti, hogy minőségi.

– Megpróbáltál? – kérdezte.

– Mit? Átlátni az ingeden?

A férfi bólintott, Izzy pedig megvonta a vállát.

– Nem próbálkoztam kifejezetten, de hazudnék, ha azt mondanám, hogy nem csekkoltam, van-e ott, mondjuk, egy harmadik mellbimbó.

A férfi egy percig nem szólt semmit, picit mosolygott, de most már egy apró ránc is megjelent a szemöldöke között, és Izzy érezte, hogy az arca kezd elvörösödni. A férfi megköszöri a torkát, és azt mondta:

– Esküszöm, hogy nincs, nem mintha bármi baj lenne azzal, ha három van.

Erre Izzy elmosolyodott.

– Hát, minél több, annál jobb, nem igaz?

A férfi szája lassan széles mosolyra nyílt, ami nagyon tetszett a lánynak.

– Biztos, hogy ez itt is érvényes?

– Határozottan nem, de nem bírtam ki, hogy egy pillanatig ne jártassam a számat – felelte a lány.

– Aha, ezt látom rajtad.

– Hé! – csattant fel Izzy. – Csak azért, mert leforráztam a mellkasodat, nem jelenti azt, hogy sértegethetsz.

– Az az érzésem, hogy ez *pontosan* ezt jelenti. És gyakorlatilag – tette hozzá huncut vigyorral – saját magadat sértegetted. Én, udvarias egyén lévén, csupán egyetértettem.

– Jogos. – Izzy a szemét forgatta. – Kapsz tőlem még egy lehetőséget. Gyerünk!

A férfi kiengedte a levegőt, és felvonta a szemöldökét.

– Ebben valami csapdát sejtetek.

– Rajta – mondta Izzy, miközben keresztbe fonta a karját.

– Gyerünk, ne kímélj, tesó!

A férfi elkuncogta magát egy kicsit – nem úgy nézett ki, mint aki hozzá van szokva, hogy *tesó*nak szólítják –, és azt mondta:

– Jó. Nem is értem, hogy látsz a szemüvegeddel, ugyanis *nagyon* koszos. Mint egy bűnügyi helyszín. Nem csoda, hogy belém botlottál.

Izzy felnevetett:

– Azta, te tényleg bevállaltad!

– Te akartad – mondta vigyorogva, majd méreletes kezével jelezte, hogy adja oda a szemüvegét.

– Ne! – Összeszűkül a szeme, és érezte, hogy a szemöldöke teljesen össze van húzódva. – Komolyan?

– Ugyan már. Add csak ide!

– Oké – felelte a lány, és nevetett a helyzet röhejességén, miközben levette a szemüvegét, és átadta a vadidegének. – Tessék.

A pasi benyúlt a zakója (mellesleg *nagyon* szép öltönye volt) belső zsebébe, és előhúzott egy mikroszálalás kendőt. Lenézett a szemüvegre – amely tényleg *mindig* koszos volt –, amíg a lencsét tisztította, Izzy pedig azon tűnődött, hogy mi a csuda folyik itt tulajdonképpen.

– Általában nem ilyen... – kezdte volna.

– De, szerintem valószínűleg igen – csipkelődött a férfi anélkül, hogy felnézett volna.

– Ja, általában ilyen – hagyta rá mosolyogva, amikor a pasi visszaadta a szemüvegét. Felcsúsztatva az orrára, és odafordította a fejét. – Jésszus, te egy férfi vagy! – mondta.

A pasi egy kis biccentéssel nyugtázta a poénját, és totális szemkontaktust létesített vele. *Egy állkapocsfészítés kíséretében.* A pillanat kitarzott, és a lány úgy érezte, mintha fizikailag egyre közelebb húzná valami a fickóhoz, mintha valami bizzarr vonzás hatna rá, amikor a barista azt kiáltotta:

– Blake!

Mindketten a starbucksos alkalmazott felé kapták a fejüket.

– Öhm, az én vagyok – mondta a férfi, és a szemével a másodperc töredékéig rá hunyorgott – mintha gondolt volna *róla* valamit –, mielőtt a poharára mutatott, és előre-hajolt, hogy a lány mellett érte nyúljon. Enyhe kölniillat csapta meg Izzy orrát, ahogy a férfi felkapta a kávéját, drága és finom illatú kölni, és ezzel megmagyarázhatatlan késztetést érzett arra, hogy beleszaglásszon a pasi nyakába.

Szedd össze magad, te szerencsétlen! Nyugi!

A férfi szembefordult vele, lehajolt, hogy a lány hallja őt a kávézó nyüzsgő zajától, és mély hangja a fülébe talált:

– Nincs kedved leülni egy asztalhoz...

– Jaj, ne! Mennyi az idő? – Az „asztal” szó visszazökentette őt a valóságba. Lehet, hogy a pasi megmondta az időt, de Izzy túlságosan el volt foglalva azzal, hogy kirángassa a telefonját a zsebéből, így meg sem hallotta. Ránézett

a kijelzőre, és pánik tört rá. – J Jesszusom, késésben vagyok, mennem kell! – mondta ijedten.

Kihalászta a zsebéből a kulcsait, a férfi pedig még mindig *azzal* az arckifejezéssel figyelte. Izzynek muszáj volt mondania valamit, ezért olyan gyorsan hadarta el, ahogy csak tudta:

– Minden reggel 7:45 körül jövök ide, úgyhogy ha szeretnéd, hogy megtérítsem a tisztítási költséget, vagy izé, bármi mást, akkor holnap itt leszek.

– Oké...

– Rohannom kell. Örülök a találkozásnak! – Az ajtó felé szaladt, szó szerint az asztalokat kerülgetve sprintelt a nyolccentis cipősarkával. És ahogy kinyitotta az ajtót, Izzy hallotta, hogy az az erőteljesen férfias hang azt mondja mögötte...

– Akkor, azt hiszem, holnap találkozunk, Amy!

Amy?

Jaj, neeeee!

Második fejezet

Izzy a vállára kapta a táskáját, és elindult a lift felé, valósággal beleszédülve, ahogyan az első munkanapja eddig alakult. Az egész délelőttöt a csapatával töltötte, a HR-generalistát kísérve, akinek a pozícióját ő fogja betölteni, és ez – nem vicc – jó móka volt.

Komolyan.

Úgy tűnt, a részlegen mindenki jól kijön egymással, a munka kihívást jelentett, de nem volt túl stresszes, és még egy hihetetlenül kicsi irodája is volt, az ajtón a saját nevével.

A fantasztikumnak e kis szegletén kívül az Incite Fitness – a város legmenőbb edzőterme – a szomszédos épület tizenkettedik emeletén működött, és az Ellis alkalmazottai ingyen használhatták. *Ingyen!!* Úgyhogy Izzy épp most futott le öt kilométert a futópadon, és készen állt csodálatos napja második részére.

Látta, hogy a liftajtó kezd becsukódni, ezért odakiáltott egy „várjon”-t, hátha valaki meghallja, és udvarias akar lenni. Nem számított semmire, ezért majdnem felsikított

örömeiben, amikor látta, hogy egy nagy kéz kinyúl, és megállítja az ajtót.

Lehetne még ennél is jobb ez a nap?

– Köszönöm – trillázta, miközben odaszaladt, és bepatant a liftbe.

– Nincs mit – mondta a fickó odabent. – Hányadik em...

– Atyaég! – Izzy szája tátva maradt, amikor szemtől szembe került a starbucksos Mr. Mellkassal. Még mindig a puccos öltönyét viselte (leszámítva a kávéfoltos inget), de a hajvége vizes volt, mintha épp most zuhanyozott volna, és a lány szó szerint érezte a szappanillatot. *Mmm – friss.*
– Te vagy az – állapította meg szolidan nevetve.

A férfi épp ennyire meglepettnek tűnt, amikor meglátta őt, de aztán a szája egy olyan lábujjgörbítő, őszintén boldog mosolyra húzódott, ami egy kivételesen jóképű férfit egyenesen a műremekek közé emelt.

– Ennyit arról, milyen kicsi a világ – mondta azon a mulatságosan mély hangon.

A liftajtó becsukódott, ő pedig a hüvelykujjával a gombok felé mutatott.

– Ja, igen. Előcsarnok. Köszí – nyögte ki Izzy, bár annyira megdöbönt, hogy alig emlékezett, hogyan is kell szavakat formálni. Egész délelőtt igyekezett *nem* gondolni Mr. Mellkasra, mert nemcsak az új munkájára kellett koncentrálnia, de az is kizárt, hogy a Starbucksban való ismerkedésből valaha is bármi valóságos dolog süljön ki.

De most – itt állt előtte.

Tá-dá-dááám.

– Szóval, errefelé dolgozol, vagy ebbe az edzőterembe jársz?

– Edzeni voltam – kezdte a lány, de aztán a férfi bólintott, és közbevágott...

– Oké, egyébként nem szoktam ilyesmit csinálni, de bármelyik percben beszállhat valaki ebbe a liftbe, úgyhogy gyorsan kell beszélnem.

Az arca céltudatos és feszült volt, de a szája laza, mintha kissé szórakoztatta volna a helyzet. Izzy figyelte, ahogy az ajtó feletti kijelzőn felvillannak a számok, amint lefelé haladtak.

11-10-9...

Kérlek, ne állj meg, kérlek, ne állj meg!

– Tudom, hogy nem ismerjük egymást – mondta a férfi, és a tekintete olyannyira rá szegeződött, hogy a lánynak kedve lett volna megigazítani a haját, vagy a szájfényével babrálni. – De...

8-7-6...

Izzy kinyújtotta a kezét, és megnyomta a férfi mögött a vészjelző gombot, amitől a liftfülke zökkenve megállt.

Mr. Mellkas elhallgatott, amikor a lány megingott a magassarkújában, ami egy kicsit közelebb sodorta hozzá, és a férfi szeme egy hajszálnyit összeszűkül. Egy ránc jelent meg a szemöldöke között, mire Izzy megrázta a fejét.

– Nem, dehogy – semmi para nincs abban, hogy megállítottam. Esküszöm, nem én vagyok az a nyuszifőző *A bárányok hallgatnakból*, aki megpróbál elcsábítani téged egy liftben, vagy ilyesmi. Én csak...

– Végzetes vonzerő.

– Mi?

– A nyuszifőzés* a *Végzetes vonzerő*-ben volt – mondta a férfi, és a szemöldöke közötti aggodalmas ránc eltűnt, miközben a szája parányi vigyorra rándult.

– Ja, tényleg! *Végzetes vonzerő*. Hát persze! – A lány megforgatta a szemét, és hozzátette: – Csak hallani szeretném, mit akarsz mondani, mielőtt leérvénk a földszintre. Ezért ez a kis fennakadás.

– Amit mondani akarok... – Kicsit közelebb lépett, de nem fenyegetően. Sokkal inkább... bensőséges módon. Arra emlékeztette, ahogy Darcy azt kérdezi: „Mr. Wickhammel?”, és közelebb lép Elizabethhez az esős lánykérés közben a *Büszkeség és balítélet* Keira Knightley-féle változatában, és Izzy azt hitte, hogy ájultan fog összerogyni, életében először. A pasi az öltönytadrágja zsebébe dugta a kezét, és így folytatta: – Egész délután megbeszéléseim vannak, de megengeded, hogy felhívjalak később?

– Telefonon? – Izzynek beszéd közben feltűnt a férfi tökéletes szemöldökíve. – Mint egy pszichopata?

– Hát, szar vagyok az emoji-kban – mondta félig komolyan és kissé kisfiúsan.

– Véletlenül padlizsánokat küldözgetsz összevissza?

– Nem – nevetett.

– Mindenre ugyanazt az uncsi sírós-nevetős szmájlit használod, mint egy igazi lúzer?

– Ez lúzer dolognak számít?

* A Michael Douglas nevével fémjelzett, 1987-es thrillerben a házi kedvencként tartott nyúl elpusztítása azt szimbolizálja, hogy Glenn Close zaklató, pszichopata karaktere bármедdig hajlandó elmenni. (A szerk.)

– Abszolút az.
– Nos, hát akkor igen. – Megköszöri a torkát. – De az én abszolút lúzerségemet félretéve...

– Lúzer mivoltodat.
– Lúzerségemet – ismételte meg, és a szemét forgatva folytatta. – Szeretem hallani a beszélgetőtársam hangját.

Izzynek valami hang hagyta el a torkát, és olyan érzése támadt, mintha egy törre lenne szüksége, amelyet védekezéséppen Mr. Mellkas mellkasába döfhetne, mert az ilyen kijelentések felértek egy támadással a petefészke ellen. *Szereti* hallani az illető hangját?

Tiéd a szívem, vedd el, te gyönyörű lúzer!

– Megadom a számomat – mondta a lány, és igyekezett nem túlbuzgónak tűnni. – De nem ígérek semmit a telefonálással kapcsolatban. Attól tartok, zavarodottságomban elkezdem majd a numerikus billentyűzetet püfölni, és random emoji-neveket kiabálni.

– Padlizsán, padlizsán? – kérdezte a férfi, teljesen rezzenéstelen arccal.

– Elég vad fordulatot kell vennie a beszélgetésünknek ahhoz, hogy ez legyen a kiszemelt emoji-bekiabálásom, de sosem lehet tudni.

Izzy lenézett az ingére.

– Van esetleg egy szekrényed tele tiszta ingekkel az irodádban, vagy haza kellett menned, miután eláztattam a Calvin Kleinodat?

– Hazaugrottam.

A lány még mindig rosszul érezte magát miatta.

– Kérlek, mondd, hogy közel laksz a Starbuckshoz!

– Úgy fest, eléggé érdekelnek a személyes adataim – mondta, és a szeme olyan incselkedően csillogott, hogy Izzy legszívesebben összeborzolta volna a haját. – Tuti nem vagy nyuszifőző?

Izzy félrebillentette a fejét, és azon tűnődött, vajon vannak-e háziállatai.

– *Van* nyuszid?

A pasi szemöldöke felszaladt.

– Miért akarod tudni?

– Rendkívüli módon érdekel, hogy az emberek milyen háziállatot tartanak – felelte, miközben a tekintete végigvándorolt a férfi arcán –, és ha azt mondanád, hogy van egy nyuszid, azt hiszem, téged tartanálak a legérdekesebb férfinak ebben a liftben.

A fickó még jobban elmosolyodott, és a gödröcskéi előbukkantak.

Átkozott gödröcskék.

Szükségem lesz arra a tőrre MOST.

– Szavakkal ki sem lehet fejezni, mennyire sajnálom, amiért közölnöm kell veled, hogy én nem vagyok olyan valaki, akinek nyúl van a birtokában – válaszolta.

Izzy beharapta az alsó ajkát, hogy visszatartsa a nevetést, majd felnézett rá, és azt mondta:

– Ez valóban tragikus, de talán fontolóra vehetnéd, hogy örökbe fogadsz egyet...

A férfi kicsit közelebb hajolt, és egyszerre fehéren izzó elektromosság töltötte be a liftet. Az arcuk közel került egymáshoz, és Izzy hirtelen nagyon is tudatában volt annak, hogy egyedül vannak egy megállított liftfülkében. Az oxigén-

forrása most a férfi friss zuhany utáni illata volt, és ő addig akarta belélegezni, amíg hiperventilálni nem kezd.

– Esküszöm, ha nem lenne már macskám, könyörögnék neked, hogy menjünk el a menhelyre, és válasszunk ki egy nyuszit – mormolta rekedt hangon a férfi.

– Van... macskád? – kérdezte majdnem suttogva, letaglózva a felismeréstől, hogy még egy szívbe szúrt tű sem tudná megvédeni, ha Blake macskás típus lenne.

– Kettő is van – mondta pajkos vigyorral.

Tudta. Valahogy tudta, hogy kikészíti őt és intim testrészeit.

– De mocsok vagy – mondta Izzy, és képtelen volt visszartartani a mosolygást.

– Szükségem lesz arra a számra – válaszolta, elővette a telefonját, és várt.

Izzy épphogy kibökte a tíz számjegyet, amikor a liftben lévő piros telefon csörögni kezdett.

– Valószínűleg vissza kéne kapcsolnunk ezt az izét, mielőtt a hatóságok megérkeznek – mondta a férfi, miközben az állkapcsa egy kis megfeszít/kienged dolgot csinált, amit Izzy órákig el tudott volna nézegetni.

– Aha – mondta, egy lépést hátrálva a férfitől, és megérintette az ajkát. – Nem akarom felvenni azt a telefont.

– Félsz, hogy bepánikolsz, és belekiabálsz, hogy „ördögi mosoly”? – Kérdezte, miközben kiengedte a vészleállító gombot.

– Ja. – Izzy figyelte, ahogy a számjelző újra elkezdett visszaszámolni, miközben folytatták az ereszkedést, és azon tű-

nődött, mit tenne a férfi, ha most átnyúlna mellette, és újra megnyomná a gombot.

Blake

Blake rákattintott a „mentés”-re a táblázaton, és a karórájára pillantott, az elmúlt órában már tizedszer. Negyed hat volt, épp most lett vége az utolsó megbeszélésének, és még be kellett fejeznie néhány dolgot, mielőtt leléphetett volna. Általában sokáig dolgozott – legalább hétig –, de nem tudott koncentrálni, mióta összefutott a starbucksos csajjal az Incite liftjében.

Mégis mekkora volt az esélye?

Legkevésbé sem vágyott párkapcsolatra. Ő és Skye még csak három hete bontották fel az eljegyzésüket, és úgy tervezte, hogy még nagyon sokáig szingli marad.

Mondjuk, örökre – az is rohadt jól hangzott az adott pillanatban.

De volt valami a starbucksos csajban, *Amyben*. A sok őszintétlenség után Skye részéről, amik a Hatalmas Hazugságának előhírnökeiként halmozódtak fel, üdítő volt olyasvalaki közelében lenni, aki ennyire nyíltan látszott. Összesen csak öt percre találkozott vele, szóval gyakorlatilag semmit sem tudott róla, de a „csak hadd magyarázzam meg”-féle exmenyasszonyához képest azt a nőt hitelesnek érezte.

És ettől valahogy felvillanyozódott.

Blake utálta a csevegést – és a legtöbb embert úgy általában –, a vele való beszélgetés mégis *szórakoztató* volt. Miután nemrégien elváltak útjaik, küldött neki egy gyors SMS-t, csak hogy meglegyen neki az ő száma.

Próba 1-2-3.

A lány rögtön válaszolt: **Most meg ki a nyuszifőző? Épp csak elhagytam az épületet, és máris üzenetsz. Kicsit megszállott vagy, Joe Goldberg?**

Megállt, hogy válaszoljon: **Említettem már, hogy az egyik macskám vak?**

Mert a lány arc kifejezése állati nagy volt, amikor ő a liftben megemlítette, hogy macskái vannak.

Válasz: **Veszedelmes alak vagy, és valószínűleg blokkolnom kellene téged az efféle ocsmányság miatt. Továbbá egy véletlenszerű megjegyzés: ha ma este felhívsz, mindenképpen legyenek a cicák a közelben, hogy halljam a nyávogásukat.**

Basszus, már nagyon várta, hogy felhívhassa a lányt.

Elképesztő bolondság az egész...

– Kopp-kopp.

Felnézett, és Pam Carson – a HR-menedzser – hajolt be az irodája ajtajában.

– Szia, Pam! – köszönt, és remélte, hogy gyors lesz a dolog.

– Szia! Figyelj, Isabella Shay, az új generalistánk ma kezdett, és csak be akartalak mutatni, mielőtt hazamegy. Ha van egy kis időd – mondta a nő mosolyogva.

– Persze – felelte.

Blake tulajdonképpen magasról tett az új generalistára, ha teljesen őszinte akart lenni. Pam és az egész HR-részleg

úgy működött, mint egy olajozott gépezet. Technikailag, a szervezeti diagramon az ő csapatához tartoztak, de ha csak nem történt valami szokatlan dolog, a HR-igazgató intézett mindent, és ő nagyon keveset érintkezett velük.

Kivéve, amikor Pam néhány havonta megjelent nála, hogy bemutasson neki egy új alkalmazottat.

– Isabella, ő itt Blake Phillips, az egyik alelnökhelyettesünk.

Pam félreállt az ajtóból, mire egy barna hajú, fiatal nő mosolyogva könnyed integetésre emelte a kezét. Blake kinyitotta a száját, hogy azt mondja, „örülök, hogy megismerhetem”, de az irodája előtt álló nő pontosan úgy nézett ki, mint... – *nem, a rohadt életbe, ő volt!* – Starbucksos Amy.

Mi a fészkes fene?

Izzy

– Ugye most szórakozol velem? – Izzy tudta, hogy úgy virul a feje, mint egy kisgyereké, aki épp egy fagyit néz, de mi más tehetett volna, mint hogy vigyorog? A sors szó szerint újra és újra hozzávágta ezt a férfit. – *Már megint te?* – kérdezte.

– Ez kezd röhejessé válni. – Blake baromi fontosnak tűnt, ahogy a hatalmas irodában a nagy íróasztal mögött ült. Mosolygott rá, de az a ránc visszatért a szemöldöke közé.

– Ti ismeritek egymást? – kérdezte Pam, kíváncsian mosolyogva, és ide-oda járatta a tekintetét kettejük között.

– Az úgy volt, hogy leöntöttem Mr. Phillipset kávéval ma reggel a Starbucksban. – *És a számomat is megadtam neki.*
– Döbbenetesen kicsi a világ.

Blake kissé hátradőlt a székében, keresztbe fonta a karját, és minden porcikájában úgy nézett ki, mint egy cégvezető. Jobb mandzsettája alól egy nagyon drágának látszó óra kandikált ki.

– Pam Isabellának nevezett téged.

– Igen...?

– Nos, én úgy emlékszem, azt mondtad, hogy Amynek hívnak.

Óóó, bakker. Annyira el volt foglalta a férfi helyes pofijával, hogy teljesen megfélelkedett a lopott kávéról. Égett az arca, miközben azt motyogta:

– Oh. Ja, igen. Hát, ez vicces. Valójában nem mondtam, hogy Amynek hívnak. Azt hiszem, te feltételezted, miután megláttad a poharamat. – Elmosolyodott, és megpróbálta megnevettetni a férfit. – Tudod, mi történik, ha az ember csak feltételez valamit.

– Az Amy a második neved, vagy mi? – kérdezte Blake, és nem nevetett.

Izzy hirtelen úgy érezte, mintha bírósági tárgyaláson lenne. A férfi úgy nézett ki, mint egy szigorú bíró – *izgató gondolat, amire később még érdemes lesz visszatérni* –, Pam pedig olyan volt, mint egy esküdt, aki csendben figyel a keresztkérdéseket. Izzy kinyitotta a száját, és már éppen fontolóra vette volna, hogy a második nevére vonatkozó kifogásba kapaszkodik, mint az a hazug, akivé a jelek szerint vált, amikor Pam megszólalt:

– Nem, a második keresztnéve Clarence. Igaz, Izzy – nem ezt mondtad, amikor kitöltötted a munkavállalói formanyomtatványt? – Pam nevetett, és Blake-hez fordult: – Azt hiszem, azt mondta, hogy a nagyapja után kapta. Isabella Clarence – el tudod képzelni?

Izzy egy pillanatra összedörzsölte az ajkát – *basszus, basszus, basszus*.

– Az Amy valójában egyáltalán nem is az én nevem. Ez egy, öhm, elég vicces sztori – mondta. Blake feje egy icipicit megbillent, a lány pedig folytatta: – Csak hadd magyarázzam meg!

Pam továbbra is mosolygott, és úgy nézett Izzyre, mintha valami fergeteges történetre várna, de Blake azt az állkapocs-összeszorító dolgot csinálta, és már egyáltalán nem mosolygott. Inkább nagyon is pipának tűnt.

– Oké, szóval, kicsit csúszásban voltam, és nem akartam elkésni az első napomon az Ellisnél. Kifizettem az italoamat, de a sor irtó hosszú volt. Mármin olyan hosszú, hogy már azelőtt le kellett volna lépnem, hogy megkaptam volna a kávémat, világos?

Pamnek még mindig bejött a dolog, szórakozott várakozással hallgatta, de Blake simán türelmetlennek látszott, mint aki tudja a többit, és azt akarja, hogy a lány fogja már be végre.

– Szóval, miután háromszor szólították *Amyt*, de senki sem jött az italért, én, hát, meglehet, azt mondtam a baristának, hogy én vagyok Amy – folytatta hadarva, lesütött szemmel.

– Na, *ne* már! – mondta Pam, és Blake-re pillantott, kényelmetlenül nevetgélve.

Izzy megpróbálta a legpajkosabb mosolyát villantani Blake-re, miközben azt mondta:

– De nem jött be, mert a végén az egész italt az itt jelen lévő Blake-re borítottam.

– Khm. – Megköszörülte a torkát. – Azt akarod mondani, hogy elvetted valaki más italát?

– Hát, mármint – kezdte Izzy, és próbálta megértetni vele. – *Kifizettem*, és ugyanazt rendeltük, szóval...

– Akkor ez azt jelenti, hogy *nem* az ő itala volt? – Úgy nézett rá, mintha épp most vallotta volna be, hogy lefejezett egy kiskutyát. – Amy itala szabad préda bárkinek, aki előre fizetett ugyanazért a rendelésért, ezt akarod ezzel mondani?

– Nagyon nem volt frankó dolog, tudom – felelte Izzy, megszegeyenülten a pasi sértődött reakciójától.

– Nem tudom, mennyire nem frankó – mondta Blake, a tekintetét úgy szegezve rá, mintha ő lenne a sólyom, a lány pedig az egér, akit túl idegesítőnek talál ahhoz, hogy megégye, ezért csak addig akar vele játszani, amíg bele nem pusztul. – De határozottan tisztességtelen volt.

– Olyan nagyon, nagyon tisztességtelen, *Mr. Phillips*. – Izzy összeszorította a fogát, és nyugalmat erőltetett magára, mert jobban akarta azt az állást, mint beszólni az ultradögös, túlon túl elítélő Mr. Mellkasnak. Keresztbe fonta a karját, belélegzett az orrán keresztül, és így folytatta:
– Fogalmad sincs, hogy ebben a pillanatban mennyire

bánok minden egyes, ma lezajlott dolgot, aminek köze volt ahhoz a tisztességtelen kávéhoz. Bárcsak visszamehethék az időben, és visszacsinálhatnám az egészet, minden egyes pillanatot!

A férfi nem vette le róla a tekintetét, és az arckifejezése kifürkészhetetlen volt.

– Én most lelépek, és hagylak téged dolgozni – mondta Izzy, felhúзва az ajkát, úgy, hogy a fogak kivillantása kínos mosolyra hasonlított. – Nagyon örültem a találkozásnak.

A férfi felvonta a szemöldökét.

– Tényleg?

– Hát persze – mondta Izzy, miközben zavartan felnevetett, és rámosolygott Pamre, hogy tudassa vele, minden rendben van. De abban a másodpercben, amint Pam elfordította róla a tekintetét, Izzy nem tudta megállni, hogy ne csóválja meg kicsit a fejét Blake felé, és ne tátogja neki a „nem” szót.

Ettől a férfi állkapcsa megfeszült, a szeme pedig egy induri-pindurit összeszűkül, amitől Iz úgy érezte, mintha valamiféle pontot szerzett volna.

– Nem is zavarunk többet, Blake – csicseregte Pam, és Izzy hagyta, hogy Pam kikísérje az irodából, és odavezesse a liftekhez. Izzy tudta, hogy épp most rúgatta ki magát, és ahogy erre gondolt, Pam azt magyarázta neki, hogy bár néha arrogánsnak tűnhet, Blake Phillips valójában nagyon kedves fickó. Csak túl komoly és hihetetlenül céltudatos.

Izzy megforgatta a szemét.

Céltudatos.

Szóval ezt így nevezik?

Izzynek úgy tűnt, hogy a férfi célja az, hogy egy igazi pöcs legyen.

